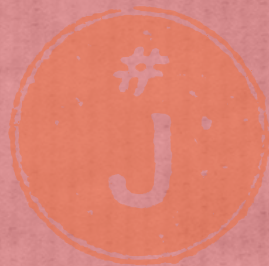

Bartomeu Grau Fullana

Pets i bufes

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2003

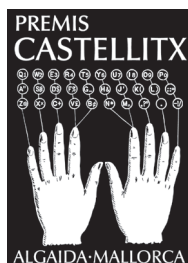

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2003-G-R-0186-0155

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2003-G-R-0186-0155

© del text: Bartomeu Grau Fullana

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Premis Castellitx 2003. Obres premiades: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2004. (Plaguets d'Història i Cultura; 17)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premicastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Bartomeu Grau Fullana

Pets i bufes

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2003

El glosat *Pets i bufes*, de Bartomeu Grau Fullana, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al xxv Premi de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2003. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Pets i bufes

No som capaç de descriure
sa gràcia que té un pet,
amb aquell esclafit sec
que a tanta gent fa riure.

No sé si és perquè protesta
o que ve malhumorat;
però just quan ha arribat
molts ja li fan una festa.

Una bufa no diu res,
ni sol piular ni motar;
lo que de vegades fa
és posar s'ambient espès.

Es pets i ses bufes són
necessitats fisiològiques,
ben comprensives i lògiques
que se fan arreu del món.

Un pet és obert, lleial.
Sempre actua amb franquesa.
Sol sortir amb lleugeresa
sense intenció de fer mal.

Com que no va d'amagat,
se presenta tal com és;
no ha d'amagar res
quan surt per necessitat.

En general, qui el posseïa,
li ajuda a bé sortir
i fa que puguem sentir
sa pròpia melodia.

Quan un pet es fa present
usa sempre es mateix so,
que no és dolent ni bo
però tirant a dolent.

Sols té una corda vocal.
És pura monotonia.
S'expressió mai la canvia
perquè sempre canta igual.

Ha de sofrir es pobre pet,
un procés mal d'aguantar;
finalment ha de passar
per un passadís estret.

Per aquest motiu se queixa,
ja que, pobret, molt pateix,
fent uns gemecs que pareix
una tela que s'esqueixa.

Pets i bufes

En ocasions sol succeir
que un moment determinat,
son amo se veu forçat
d'haver-lo de reprimir.

Però quan l'ha facultat
donant-li lloc per sortir,
més renou se sol sentir
i es pet queda alliberat.

No li va gens bé quedar
tancat i estret perquè plora:
ell vol sortir a defora
on hi fa més bon estar.

Però lo pitjor des cas
no és només es renou.
És que mos molesta prou
quan arriba prop des nas.

Tal volta és per venjança
que es porta tan malament
fastidiant a sa gent
amb aquesta destemprança.

A vegades ha passat
que dins una concurrència
se sol presentar sa urgència
de fer una ventositat.

N'hi ha que les saben totes
i tan si és bufa com pet,
posen es registre estret
com si fos un comptagotes.

Però té s'inconvenient
que si es flaire és "perfumat",
part de sa gent, aviat,
sol mirar a s'altra gent.

Posant cara de sorpresa
per saber qui ha estat
és tal qui ha demostrat
tan poca delicadesa.

Quan un pet mos anuncia
que acaba d'arribar
per poder-lo esquivar
lo seu és fugir fent via.

Ses bufes són altre cas.
Quan en el món es presenten
ses orelles no les senten
però sí les sent es nas.

Per paga són tan callades
que no les capta sa gent,
fins que ve aquell moment
que les tenim per veïnades.

Elles no són gens sonores.
Es pets, almenys adverteixen;
però ses bufes pareixen
unes pèrfides traïdores.

Fer un bon pet és lo més gran.
Diuen que és molt saludable,
endemés recomanable.
Es metges vos ho diran.

